

foto Geert Snoeijer

lokale mannen helpt ook niet. Tegen een vriendin, die haar wel wil koppelen, zei ze: „Prima. Maar ze moeten drie dingen van me weten: Ik ben niet religieus. Ik werk. Ik ben 1 meter 80.” Met andere woorden: „Ik heb een wonderlijke man nodig.” Als die niet voorbij komt, zou dat geen drama zijn. „Want ik ben gelukkig. Absoluut.” Want er is altijd de journalistiek, ‘een manier van leven’. Geerdink is in Diyarbakir de enige buitenlandse journalist. Daar is ze trots op. „Je hebt journalisten nodig die het dagelijkse leven kennen. Je moet zijn waar het gebeurt.” En in de regio van Diyarbakir gebeurt veel door het slepende Koerdische vraagstuk. De stad met overwegend Koerden ademt een en al politieke strijd. En er is veel verdriet. „Letterlijk elke familie kent hier

verliezen. Elke familie heeft wel iemand die vermoord is door de staat, want dat gebeurt. Of een oom die een voet kwijt is door een mijn. Een familielid dat ineens verdwenen is, of zich heeft aangesloten bij de PKK. Het is een stad met veel pijn, waar het inderdaad ergens over gaat. Elke dag weer. Of je vijf bent of tachtig; je kan hier traangas op je kop krijgen van de staat.” Ze is er door geraakt. Overal ziet ze verhalen die verteld moeten worden. Politieke dilemma’s en taboes. Het verdriet van Koerden, waar niemand blijkbaar een lor om geeft. Daar schrijft ze dus over, voor kranten en tijdschriften; ook Engelstalig. En er is haar boek: *De Jongens zijn Dood*. Over een bloedbad in 2011 bij Uludere, waarbij Koerdische jongens werden gebombardeerd als zogenaamde terroristen; 34

kwamen om. Maar het waren gewoon smokkelaars en iedereen daar wist dat. Ook het leger. Dat ontrafelt ze in haar boek. Anders kraaide er geen haan naar. Volgende maand komt het uit in het Turks.

„Het leven is hier niet vrij. Er gebeuren hier misdaden door de staat, maar er zal nooit een zaak over gevoerd worden. De regering zul je niet horen. De slachtoffers worden door de Turkse autoriteiten *geframed* als terrorist, Turkse kranten nemen het over en het beeld is geschapen.” Ze schrijft voor een Amerikaanse site een serie over jonge mensen, die door geweld van de staat zijn omgekomen en waar niemand naar omkijkt. De lijst groeit en groeit. Zo dook in een zaak over een jonge Koerd, die door een legervoertuig gewoon

op straat was doodgereden. „Maar volgens de officiële verklaring kwam hij om als terrorist, omdat er een bom in zijn handen was ontploft.” Maar Geerdink zag de foto’s van het lijk. Zijn handen waren ongeschonden. „Ik ging naar het straatje waar het is gebeurd en sprak ooggetuigen, die zagen hoe hij te pletter was gereden. Het klopt niet. Dat moeten de mensen weten.” Haar werk valt bij de autoriteiten niet lekker. Vorige week was ze zelf groot nieuws, omdat de antiterreurbrigade haar kwam ophalen voor verhoor. Ze zat een paar uur vast. Geerdink wordt beschuldigd van het maken van propaganda voor de PKK. Ze weet niet of het wat met haar boek te maken heeft. Ze vermoedt van niet. „Ik had op Facebook een foto van een de-

monstratie gepost. Daarop zie je jongens met een PKK-vlag zwaaien. Maar het is niet mijn vlag! Ik zwaai er niet mee. Ik laat als journalist alleen zien wat er speelt.”

Ze had nooit verwacht dat ze op deze manier zou worden geïntimideerd. „Ik weet niet wat er gaat gebeuren. Het onderzoek loopt nog. Maar is dat echt, of alleen op papier? Wilden ze even laten voelen: wij zijn hier de baas? Gaan ze me vervolgen? Het land uitgooien? Hoe dan ook: ik ga mijn werk er niet anders om doen. Geen optie.” Sommige vrienden raden het wel aan. Maar ze is nog als vroeger, ‘stront eigenwijs’.

Tenzij Turkije haar eruit gooit, maar anders ziet ze zich niet terugkeren naar Nederland. Niet om dat gepolijst keurige leven, waar ze ‘topallergisch voor is’. Niet om het chagrijn. „Het valt me in Nederland altijd op hoe hard mensen zijn. Noem het asertief, ik noem het eerder onbeschoft. Een tijd geleden kwam ik doodmoe, met net te veel bagage aan. Heel even blokkeerde een koffer de klapdeur in de trein. Ik gebaarde al met m’n bezwete kop dat ik er aan kwam, maar kreeg gelijk de wind van voren: ‘je ziet toch dat ik er aan kom!’ In Turkije vragen ze: ‘zus, gaat het? Kan ik je helpen?’ Het leven in Turkije is zoveel rauwer, maar zijn de mensen zoveel vriendelijker.” En in Hengelo overvalt haar eigen onrust haar weer. „Die uniseks fleecetruien, de uniseks fietsen. Ik liep er eens over de markt en ik zag een vrouw lopen die er een beetje apart uitzag. Het flitste ineens door mijn hoofd: als ik hier ooit weer moet wonen, dan moet ik haar echt kennen hoor!” Vorig jaar heeft ze Diyarbakir laten zien aan haar ouders. „Ze begripen het helemaal. Ik ben hier rustiger. Nooit gestrest. Ze zien dat dit leven mij past. Ik ben hier geworden wie ik echt ben.”